

RESSÒ DE LA PARAULA

El fruit de la vocació personal (X)

La vocació, qualsevol vocació, segons la fe cristiana, és un fruit madur de vida de l'esperit. Ho és com a fruit de la vida espiritual que anima l'Església, ja que és en ella on neix, s'alimenta i es desenvolupa tota vocació. Però també es considera fruit de la vida espiritual, que cadascú experimenta en primera persona, amb les seves recerques, els seus anhels i els seus goigs.

Que la vocació sigui un fruit significa, entre altres coses, que no es dona espontàniament, sinó que té al darrere quelcom que l'ha feta possible; com la collita en el camp, que és resultat de la sembra, el conreu, el creixement i la maduració de les plantes. És a dir, la vocació sempre té abans un temps, és el resultat d'una història.

La festa de la Presentació del Senyor en el Temple ens presenta l'escena encisadora de Maria i Josep posant Jesús en braços de l'ancià Simeó, que canta entusiasmat el conegut himne: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, perquè els meus ulls han vist el Salvador...». Contemplant aquesta escena, l'Església recorda la Vida Consagrada, els cristians especialment consagrats, religioses i religiosos, que segueixen la vocació particular d'oferir-se a si mateixos de forma radical al Senyor i als germans. Així mateix, recordem les persones grans, que, com en el moviment «Vida Creixent», viuen com a cristians laics l'últim tram de la seva vida, sentint-se cridats a lliurar-se activament al Senyor en la seva Església.

Ens fixem en l'ancià Simeó quan entonava el seu cant. El seu rostre deuria irradiar felicitat: una

Pintura d'Alexei legorov, 1830-40. Detall de l'ancià Simeó

mirada fixa en Jesús sostingut pels seus braços, un gran somriure, i una veu exultant d'entusiasme. Per a nosaltres això és justament el signe d'una vocació acomplerta.

Què és el que ha fet possible aquesta alegria, quin és la història d'aquest somriure i d'aquest cant?

L'ancià Simeó va haver de viure un temps de recerca de la voluntat de Déu, fins que va intuir

que Déu volia que fos profeta, dòcil a l'Esperit. Ell, al costat de la profetessa Anna, formaria part d'aquells que esperaven la vinguda del Messies des de la pobresa d'esperit, la confiança i la fidelitat. Successivament va viure la resta dels seus dies en la pregària expectant, esperançada, obert al compliment de la promesa feta pel Senyor.

La Vida Consagrada, les religioses i religiosos, entre nosaltres són testimonis de la fecunditat d'una Església, que es deixa treballar per l'Esperit. Són cristians, que aportaren la seva humanitat com a ofrena, perquè, en ella, Crist prengué forma, rostre, carn i història humana. És per això que, en oferir-s'hi es van comprometre a viure en pobresa, en castedat i en obediència.

D'ençà que un cristià es consagra, inicia un altre tram de la seva mateixa història: la vocació segueix sent dinamisme i procés, es desenvolupa en la vida entre recerques, vicissituds i sorpreses... Llavors, ¿quan hom pot dir: «a això he estat cridat», «heus aquí el que Déu ha volgut de mi»?

Sols al final un pot exclamar: «Ara deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau...». És el moment d'una gran pau. És el moment de la vocació acomplerta. Tan important, que hem de preparar-nos a viure-ho; hem de treballar perquè es doni en nosaltres aquest fruit madur. La perspectiva del final il·lumina tota la vida. I si la vida és il·luminada així, ja ara pot ser viscuda amb aquell

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

He fet un reset

Un grup de vint-i-cinc joves, nois i noies estudiants de batxillerat que participen en les activitats de formació de la seva parròquia, acompanyats dels seus catequistes, ha viscut tres dies de convivència en una casa de colònies, amb alguns moments forts que s'apropaven al format d'un recés. La trobada oferí tres espais d'experiència religiosa que permetien un aprofundiment en la pròpia vivència espiritual, afavorint alhora un apropament a Déu. El primer va ser una excursió de dos en dos, seguint un itinerari i conversant a partir d'un qüestionari. El segon se centrà en la celebració de l'eucaristia a l'aire lliure, al costat d'una creu falcada amb pedres per ells mateixos, quan el sol es ponía. Trobada comunitària amb Jesús entorn la seva taula, que colpia i no deixava indiferent. El tercer espai va ser la pregària de

la nit, a la capella, davant el Santíssim, amb cants, silencis, lectura de la paraula de Déu, pregària... En acabar, cadascú anava marxant amb el bagatge de l'impacte del que havia viscut.

El darrer dia, abans de partir, cadascú va expressar com havia viscut l'experiència i el seu moment espiritual. Ho feia així un dels nois: «He vist com aquests dos anys, al grup de la parròquia, m'han canviat la vida, m'han apropat a Jesús. He après a pregar i a tenir bona amistat amb Déu, a qui experimento com un amic que m'estima sense límit. Aquest cap de setmana torno renovat i renovat el cor. També he fet un reset del meu dia a dia perquè el vull recomençar des del punt de vista de Déu. El grup m'hi ha ajudat força.»

«Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i

soparé amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20). Cadascú haurà fet el seu procés personal, aprofundint en el coneixement de Déu i en la definició de cap a on porta. Ha estat, també, un temps de pregària, de contemplació activa i bàsicament de vivència de la presència i proximitat del Senyor que, de ben segur, ha fet més dòcils a les seves crides, les petites i les grans. Temps de revisió i de propòsits perquè la vida sigui més evangèlica. Una experiència que tant de bo poguessin viure molts joves.

Molts aparells necessiten un reset per funcionar millor. Molts de nosaltres, com el jove de les convivències, també hauríem d'aprofitar l'inici d'un nou any per reiniciar-nos i recomençar.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El fruto de la vocación personal (X)

La vocación, toda vocación, según la fe cristiana, es un fruto maduro de vida del espíritu. Lo es como fruto de la vida espiritual que anima a la Iglesia, ya que es en ella donde nace, se alimenta y se desarrolla toda vocación. Pero también se considera fruto de la vida espiritual, que cada uno experimenta en primera persona, con sus búsquedas, sus anhelos y sus gozos.

Que la vocación sea un fruto significa, entre otras cosas, que no se da espontáneamente, sino que tiene detrás algo que la ha hecho posible; como la cosecha en el campo, que es resultado de la siembra, el cultivo, el crecimiento y la maduración de las plantas. Es decir, la vocación siempre tiene antes un tiempo, es el resultado de una historia.

La fiesta de la Presentación del Señor en el Templo nos presenta la escena encantadora de María y José depositando a Jesús en brazos del anciano Simeón, que canta entusiasmado el conocido himno: «*Ya, Señor puedes dejar a tu siervo irse en paz, pues mis ojos han visto al Salvador...*». Contemplando esta escena, la Iglesia recuerda a la Vida Consagrada, los cristianos especialmente consagrados, religiosos y religiosas, que siguen la vocación particular de ofrecerse a sí mismos de forma radical al Señor y a los hermanos. Así mismo, recordamos a las personas mayores, que, como en el movimiento «Vida Ascendente», viven como cristianos laicos el último tramo de su vida, sintiéndose llamados a entregarse activamente al Señor en su Iglesia.

Nos fijamos en el anciano Simeón cuando entonaba su canto. Su rostro irradiaría felicidad: una mirada fija en Jesús sostenido por sus brazos, una gran sonrisa, y una voz exultante de entusiasmo. Para nosotros eso es justamente el signo de una vocación cumplida.

¿Qué es lo que ha hecho posible esta alegría, cuál es la historia de esa sonrisa y de ese canto?

El anciano Simeón debió vivir un tiempo de búsqueda de la voluntad de Dios, hasta que intuyó que Dios le quería profeta, dócil al Espíritu. Él, junto a la profetisa Ana, formaría parte de aquellos que esperaban la venida del Mesías desde la pobreza de espíritu, la confianza y la fidelidad. Sucesivamente vivió el resto de sus días en la oración expectante, esperanzada, abierto al cumplimiento de la promesa hecha por el Señor.

La Vida Consagrada, las religiosas y religiosos, entre nosotros son testigos de la fecundidad de una Iglesia, que se deja trabajar por el Espíritu. Son cristianos, que aportaron su humanidad como ofrenda, para que, en ella, Cristo tomara forma, rostro, carne e historia humana. Es por ello por lo que al ofrecerse se comprometieron a vivir en pobreza, en castidad y en obediencia.

A partir del momento en que un cristiano se consagra, inicia otro tramo de su misma historia: la vocación sigue siendo dinamismo y proceso, se desarrolla en la vida entre búsquedas, vicisitudes y sorpresas... Entonces, ¿cuándo uno puede decir: «a esto he sido llamado», «he aquí lo que Dios ha querido de mí»?

Sólo al final uno puede exclamar: «*Ya puedes dejar a tu siervo irse en paz...*». Es el momento de una gran paz. Es el momento de la vocación cumplida. Tan importante, que hemos de prepararnos a vivirlo; hemos de trabajar para que se dé en nosotros ese fruto maduro. La perspectiva del final ilumina toda la vida. Y si la vida es así iluminada, ya ahora puede ser vivida con aquel gozo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

En record del beat Pere Vives Coll

El passat 28 d'octubre van ser beatificats a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona 109 màrtirs claretians, entre els quals hi havia un fill de Pallejà, el germà Pere Vives Coll. El dia per a recordar litúrgicament els nous beats va quedar fixat per a l'1

de febrer i amb aquest motiu, el proper dijous, coincidint amb aquesta data, a la Parròquia de Santa Eulàlia de Pallejà, el bisbe Agustí presidirà a les 19 hores una Eucaristia recordant els beats claretians i especialment el germà Pere Vives.

Traspàs de Mn. Magí Gasull

Mn. Magí Gasull Castells, prevere diocesà de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, rector emèrit de la Parròquia de Santa Maria, de Sant Martí Sarroca, va morir el dimarts 16 de gener de 2018, a l'edat de 88 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí Cortés, van tenir lloc dijous 18 de gener de 2018, a les 10 h, a la Parròquia de Sant Esteve de la Garriga. Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia del Senyor.

Ordenació diaconal

Diumenge 11 de febrer, a les 19 h, tindrà lloc a la Catedral de Sant Llorenç l'ordenació diaconal del seminarista diocesà Mario Pardo. Aquesta és l'última etapa, abans de l'ordenació presbiteral, en el camí d'un futur capellà.

La darrera ordenació va ser la de Mn. Sergi Sicília, rector de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat. En els gairebé 14 anys de vida de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el bisbe Agustí Cortés ha ordenat nou preveres i nou diaques permanents.

Vols rebre el *Full Dominical* per correu electrònic?

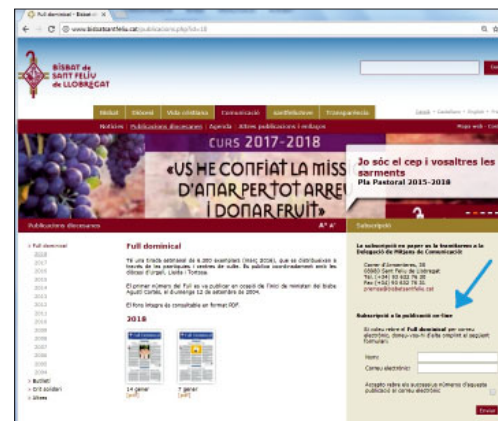
Cada setmana arribem a la teva parròquia, amb el desig de ser-te útil per al seguiment de la missa, per conèixer la vida diocesana i com a senzilla eina de formació.

Però si vols, podem arribar cada setmana al teu correu electrònic en format pdf. Molts ja s'han apuntat!

Per formalitzar la subscripció a la publicació *online*, totalment gratuïta, pots accedir al nostre web www.bisbatsantfeliu.cat/publicacions.php?id=10.

I en general, qualsevol comentari o suggeriment, ens ho pots fer arribar a premsa@bisbatsantfeliu.cat.

Gràcies del que ja ens envieu!

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

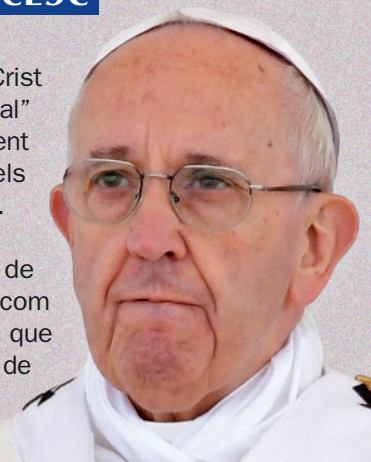

@Pontifex: «Al final dels dies, quan el Senyor vindrà a trobar-nos, la joia serà immensa. Vivim esperant aquesta trobada!» (23 de novembre).

@Pontifex: «També hi ha esperança per a qui ha fet el mal. Jesús va venir per això: és possible reconciliar-se amb Déu i començar una nova vida» (24 de novembre).

@Pontifex: «L'amor de Crist és com un "GPS espiritual" que ens guia infal·liblement cap a Déu i cap al cor dels altres» (29 de novembre).

@Pontifex: «La saviesa de Déu ens ajuda a saber com acollir i acceptar aquells que actuen i pensen diferent de nosaltres» (3 de desembre).

La Presentació del Senyor, festa per a la Vida Consagrada i per a Vida Creixent

El proper divendres, 2 de febrer, es recorda la Presentació de Jesús al Temple i se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

També és dia de festa per al moviment Vida Creixent, de jubilats i gent gran, tot recordant l'ancià Simeó i la profetes-

sa Anna, que van rebre Jesús al temple.

Aquesta any Vida Creixent i Vida Consagrada celebraran plegats l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç el matí 2 de febrer, a les 19 h, presidida pel bisbe Agustí. El lema de la Jornada Mundial en aquest 2018 és: «La Vida

Consagrada, trobada amb l'amor de Déu». A l'Eucaristia hi haurà un record pels religiosos i religioses que ja ens han deixat i serà també ocasió de donar gràcies pels que han fet la professió religiosa i també pels que celebren 25, 50, 60... o 75 anys de professió religiosa.

Trobada de preveres i diaques

En aquest mes de gener els preveres i diaques de la diòcesi s'han reunit conjuntament, i no per vicaries, per a la jornada mensual de formació. Va ser dimarts dia 16 de gener, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca i hi van assistir una cinquantena de persones. La xerrada central anà a càrrec de Mn. David Abadías, degà de la Facultat Antoni Gaudí, de l'Ateneu Universitari Sant Pacià. En la seva conferència, resse-

guint el camí recorregut per l'Església a la història, va exposar tres paranyes que viu actualment. Aquestes tres elements són: les ideologies que ens impedeixen creure en Déu; els nous déus que s'imposen en la societat postmoderna; la ceguesa que no ens permet descobrir les petjades de l'Evangeli.

Davant d'aquests tres paranyes, Mn. Abadías va ressaltar el lideratge del papa Francesc.

Trobada de catequistes a l'Arxiprestat de Sant Boi

El passat dissabte 13 de gener es va realitzar per segona vegada aquesta trobada arxiprestal, que aplegava catequistes de comunió i postcomunió de Sant Boi de Llobregat i Santa Coloma de Cervelló, a la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, de Sant Boi. Segons els organitzadors, «el fet de trobar-nos, compartir i saber-nos comunitat és motiu d'alegria i presència de Déu. Sostinguts per aquest motor i guiats per l'objectiu del Pla Pastoral del curs "Us he confiat la Missió d'anar per tot arreu i donar fruit", vam decidir centrar-nos en la família». Amb aquesta finalitat formativa, van convidar el delegat de Catecumenat de l'Arquebisbat de Barcelona, Mn. Felip-Juli Rodríguez, que és també rector de la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina, perquè expliqués la seva experiència en l'àmbit de la catequesi familiar. Coneixedor de diferents tipologies de família,

entorns, realitats, dificultats i, sobretot, observador de persones i grups, va transmetre i animar els participants a acollir i fer present les famílies a la parròquia i a l'Eucaristia. I, adreçant-se especialment als catequistes, va sintetitzar en pocs trets l'actitud fonamental d'aquest servei: no jutjar, escoltar (activament) i no aconsellar, per ser instruments de l'Esperit.

La trobada es va completar amb un bon berenar compartit i amb la participació a l'Eucaristia, presidida pel rector, Mn. Pere Rovira, que va tenir unes paraules per encoratjar la tasca dels catequistes.

AGENDA

Exercicis espirituals dels seminaristes al Miracle. Després del període d'exàmens de gener, des d'avui i fins al 3 de febrer, els seminaristes del Seminari Conciliar se'n van d'exercicis espirituals al Santuari del Miracle (Bisbat de Solsona). Seran dies per anar en profunditat en la relació amb Déu, amb el guiatge i la predicació de Mn. Gaspar Hernández, rector del Seminari d'Àvila.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. □ *Sant Feliu de Llobregat*: sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM). □ *Tortosa*: beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa, 1836-1909), prev. fund. dels Operaris diocesans (OD). □ *Lleida*: sant Tomàs d'Aquino, prev. i doctor de l'Església. Sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo.

30. ■ Dimarts [2S 18,9-10.14b. 24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. □ *Tortosa (ciutat)*: santa Àngela de Mèrici, verge. Santa Martina, verge i màrtir; sant Adelelm (Llesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, verge terciària franciscana;

sant Mucià-Maria Wiaux, religiós de La Salle.

31. □ Dimecres [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prevere de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

FEBRER

1. ■ Dijous [1R 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29,10-12 / Mc 6,7-13]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Divendres [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: Lc 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Ma-

re de Déu patrona dels cerers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865); santa Claudina Thévenet, vg. i fund. rel. Jesús-Maria (RJM).

4. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4. 6-7 / SI 146 / 1C 9,16-19.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana.

Diumenge IV de durant l'any (B)

COMENTARI

Cal vèncer el mal amb la força del bé

El llibre del Deuteronomi és com el testament on Moisès exhorta el Poble a restar fidel al Déu que els ha tret de l'esclavatge d'Egipte.

Els israelites tenen l'experiència que, escoltant Moisès, escolten Déu: què passarà quan mori Moisès?

Abans (v. 9s) els ha advertit *que no aprenguin les pràctiques abominables de les nacions: bruixeries, consultes d'esperits...*

Ara diu: *El Senyor farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com tu.*

Així el Poble podrà escoltar la veu propera d'un home-profeta a qui Déu li posarà als llavis les seves paraules divines que primer escoltarà, per dir així després *tot el que Déu li ordenarà.*

Si un profeta s'atreveix a dir en nom meu paraules que Jo no li hauré ordenat, morirà.

Al cp. 7 de 1Cor respon Pau a preguntes dels corintis: *Passo a tractar del que m'heu escrit.* No és una exposició sistemàtica de la doctrina cristiana sobre matrimoni i virginitat.

Als v. 32-35 Pau imagina una situació ideal: *el no casat pot ocupar-se de les coses del Senyor.*

A l'epistolari paulí l'ideal de lluita per transformar la societat no hi és perquè esperen la imminent Parusia. Per això diu que no casar-se és *cosa més digna i que facilita de viure dedicat al Senyor.* Però sense forçar a opcions celibatàries imprudents: *No vull pas lligar-vos.*

A l'evangeli el primer en descobrir la identitat divina de Jesús és *un home posseït per un esperit maligne.* Els deixebles trigaran a intuir el misteri de la identitat del seu Mestre.

Per la cultura jueva l'*esperit maligne* és més poderós i intel·ligent que l'home. Per això diu: *«Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu!».* Hi ha coneixement teòric sense reconeixement pràctic d'adoració i fidelitat.

La pregunta retòrica (*«Jesús de Nazaret, has vingut a destruir-nos?»*) diu una gran veritat: no es pot construir el Regne de Déu sense derrotar el Regne del Maligne.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: «Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, / que ens ha creat; ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Masà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Nazaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscler i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: “No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir”. El Señor me respondió: “Está bien lo que han dicho, Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le he mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá.”»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos:

Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21-28)

En la ciudad de Cafarnaúm, el sábado entra Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quien eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.